

Beslutningen om at nedsætte en børnekommission var udtryk for erkendelse af, at der var behov for en grundig og bredspektret undersøgelse af børns (og børnefamiliers) vilkår med henblik på forslag om forbedringer.

Det er forslagsstillerens opfattelse, at der er behov for et løbende arbejde af denne art, at det vil være lettest at fortsætte det på det grundlag, der allerede er tilvejebragt under de 5 års kommissionsarbejde, og at det vil indebære spild af viden og ekspertise, hvis der ikke nu skabes mulighed for kontinuitet i dette arbejde.

Vi går ud fra, at hvis der ikke træffes beslutning om andet, så opløses ikke bare kommissionen, men også dens sekretariat, og der vil ikke være nogen instans, som løbende, tværfagligt og bredspektret har til opgave at følge børns vilkår, at påpege konsekvenser af ny lovgivning ud fra denne særlige synsvinkel og at rejse debat om børnepolitikken i det hele taget, før man om 20 år ser sig nødsaget til igen at nedsætte en børnekommission, som så må starte på bar bund.

Forslagsstillerne finder det langt mere hensigtsmæssigt at få etableret en permanent instans med sådanne opgaver.

Når forslaget taler om at videreføre børnekommissionens sekretariat som en uafhængig institution, en slags børnepolitisk sekretariat, og ikke om at gøre børnekommissionen permanent eller at oprette et »børnepolitisk råd« (jfr. ligestillingsrådet), er det, fordi vi finder, det ville være gunstigt at forsøge en struktur, hvor man undgår den politiske og partipolitiske dyne, som sædvanligvis lægges over råd og kommissioner, og som betyder, at de mest inspirerede og inspirerende tanker og ideer sorteres fra, fordi det gustne overlæg tilsiger ikke at gå meget længere end de besluttende og bevilgende partifæller umiddelbart kan følge med.

Forslaget henviser til den norske børneombudsmandsinstitution, som blev indført ved beslutning den 17. februar 1981, og som der følgerig endnu ingen praktiske erfaringer er med.

Henvisningen går imidlertid på begrundelserne

for den pågældende lov¹⁾ og på de formulerede opgaver, som foreslås anvendt også på nærværende forslag om et børnepolitisk sekretariat.

Den norske børneombudsmand tillægges ingen besluttende rettigheder og skal (i modsætning til, hvad der ligger i ombudsmandsbegrebet i en dansk sammenhæng) *ikke* behandle konkrete sager, men vilkårene i almindelighed (i den henseende minder institutionen mere om det danske ligestillingsråd).

Opgaverne er følgende:

- a) Af egen drift, eller som høringsinstans, at varetage børns interesser i sammenhæng med planlægning og undersøgelser på alle felter.
- b) Følge med i, at lovgivning til værn om børns rettigheder bliver fulgt.
- c) Foreslå initiativer, som kan styrke børns retssikkerhed.
- d) Fremme forslag og initiativer, som kan løse eller forebygge konflikter mellem børn og samfund.
- e) Følge med i, at der gives tilstrækkelig information til det offentlige og private om børns rettigheder og om initiativer, de har behov for.

Det hedder videre, at ombudsmanden generelt skal arbejde på at »der tages tilbørligt hensyn til børns behov, rettigheder og interesser på alle samfundsområder«, og at institutionen skal »være en repræsentant for børns interesser i forhold til afgørelsesprocesser i kommuner, statsforvaltning og andre offentlige og private instanser.«

Den norske institution tænkes som minimumsbemanding i startfasen at omfatte fire heltidsansatte, og det samlede budget inklusive vikarudgifter, pensionsbidrag, husleje, kontorfaciliteter, rejseudgifter og oplysningsmaterialer skønnes at ville blive knap 1 mill. kr. årlig. Dette må betragtes som et absolut minimum for det her foreslåede sekretariat. Forslagsstillerne ser gerne, at det budgetmæssigt og bemandingsmæssigt snarere sidestilles med ligestillingsrådet.

¹⁾ Lov nr. 5 af 6. marts 1981 om barneombud, se Norsk Lovtidende 1981, af d. I.